

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 333. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064777584/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

der! Se Tønder af Vin og af Giøgg, se Stabler af Violiner og Bøger!
Se Tærningespil og Orgler! Se »Bjærget«s Mester, Franz v. Schéele,
Bjærgråd van Hammst, Borgmester du Pont, Præsterne Böös og
Bräutigam, Farbroder, Gudmoder, og hendes Gæster, Landskøvding
som Knægt! Se Brynte, Adrian og mig! Se Guild af Jærn, se Fred af
Krig! Se, Guro Rysserova, dine sidste Troende!

Og se bag os: vor Banes Støv, vor Rejses Røg: Ulves dampgrå
Pølse og luerøde Tunger! mærk Stank af Tarme, hør Kor af Hunger
og Skrig under Gab og Kleer! Red vi Brødre bagud, faldt Søstre fra
os? strøes de over vore Spor, at tætte til Tog af nye Ulve?

O Stank af Lig i vore Hæle, o Ild i vor Ryg! Og Luftningen om
vor Pande, Gabet forude: Dødsrigets Kam af Is!

Se Fædrene, Hestene som Mændene, flimrer som Sne, flyger som
Aske! Blændes vi af Tågen, svimler vi af Føget? Blåner Himmel og
Jord, det flammende Hjul, med Et op i Træk?

Ja nu – se dets sidste Runding, stejlt over Isranden! en faldende Sol,
et Bifrost af Flammer, af Hag! Pagten om alle Tings Afladelse!

Men – Dødsrigets Kam er Ild, ej Is! Luctoppene er Høvomens
Rand! I vor egen Ovn skal vi omkomme – Melcher du Ponts Spring!
Omsmæltet af vore Fornær til nye!

Mærker I det dragende Lød: Guro Rysserova, vor Dronning? Ser I
i Ildhåret hendes Ryg – Rustens Hjem? Ser I hende opluges af Ild, af
sine egne Vinger – Fortæren og Fornæren, af hvem vi fødes, dør
og opstår: »Bjærget« af vore Slakker . . . det røde Kresløb!

Led over Led hvirvles vi, Loddets Kæde: Jorund og Gyf, Barc-
häus og v. Schéele, Böös og Gudmoder – Sværd og Svøber, Lænker
og Bægre, Kasseskrin og Spillekort, Violiner og Alterstager bag Mag-
neten mod Målet: Esen!

Og bag os, af Guros Svans: én Høse af Ansigter, én Sfære af glip-
pende Munde og glippende Øjne, af ufødte Fostre: vore Born – og
Fjender, »Bjærget«s Arvinger!

Hvem ramte os, Kædens gyldne Led, som ikke tyngedes, men bares
af vore Tvilinge-Ringe?

Finnepigen dernede ved Savolaxhyttan, der ryger som en sluknede
Tænde! Se hendes Armæ, svingende efter Troldskuddet, hør hen-
des ukendte Trudsel: Ordet, der dræber! Og se Fæder, vinkende adva-
rende, bedende ved Daglösen So! Og Gravenes og Grubernes Huller,
besat med stirrende Ansigter, ventende Dødningskaller! Og Zegoel,